

Nguyễn Ngọc Ngạn

Ngôi Mộ Mới Đắp

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

Ngôi Mộ Mới Đắp

Nguyễn Ngọc Ngạn

Ngôi Mộ Mới Đắp

Tối hôm ấy , trời mưa không lớn lắm nhưng rả rít lê thê , kéo theo cơn gió thổi se sắt từng hồi. Con đường đất chạy giữa nghĩa trang bình thường vốn đã có ít ai qua lại huống chi giờ này đã quá nửa khuya , lại gặp đêm giông bão nên càng vắng vẻ tiêu điều. Lẫn trong tiếng mưa rơi , tiếng gió thổi , chỉ có tiếng ếch nhái ễnh ương từng chập khu vang. Không gian bao trùm một màu âm đạm thê lương.

Trên khúc đường lầy lội ấy , hai bóng đen sánh vai cầm đầu dạo bước , đó là Nghiêm và Đào. Cả hai đều mặc quần áo màu đậm , đầu đội nón vải tay cầm xẻng cán sắt và vai đeo túi vải nâu. Riêng Đào còn thủ thêm cái đèn pin và cứ lâu lâu lại bật lên soi xuống mặt đường loang loáng nước , vài lần như thế khiến nghiêm cầu nhàu chửi rồi dần cái đèn bấm trong tay Đào nhét vô túi vải đeo bên sườn. Nghiêm cẩn thận như thế là phải , vẫn biết giờ này đã quá khuya , hai bên lối đi chỉ thấy san sát những ngôi mộ mới , cũ , đủ kiểu , đủ cỡ nằm phơi mình dưới trời mưa. Nhưng biết đâu chẳng có ai đó nằm trú ẩn theo khuôn viên nghĩa địa còn thức và bắt gặp hai gã vào đây giữa lúc khuya khoắc này.

Thậm chí Đào muốn dừng lại tìm một chỗ khuất gió chầm điếu thuốc nhưng Nghiêm cũng không cho. Vào ban đêm là yếu điểm sinh tử , Nghiêm đã dặn dò Đào thật kỹ chiều nay trước khi hai gã bày con gà luộc lên bàn thờ cúng tổ , thấp nhang khấn vái rồi lặng lẽ xuất hành vào giờ tỵ.

Nghiêm ở Cam pu chia về mới được hơn hai năm. Cam Pu Chia hiện nay có thể nói là một nước Việt

nam nhỏ , hay đúng hơn là một thuộc địa của VN , với số người Việt sang định cư đã lên đến cả triệu kể từ cuộc xâm lăng 20 năm trước. Người Việt sang đây phát triển đủ mọi ngành nghề , hợp pháp cũng như bất hợp pháp. Nghiêm là một trong số lưu dân đó, chỉ khác một điều là Nghiêm ở Cam Pu chia tới 3 năm , nhưng không phải là làm ăn. Gã sang để học nghề nhà giáo của một ông ngành miền về bua ngãi và thuật thôi miên.

Xứ chùa tháp vốn nổi tiếng là tỷ phú với bao nhiêu là thầy bua , thầy pháp xuất quỷ nhập thần. Sư phụ Thạch Sen của Nghiêm là một trong những vị đó cư ngụ tại thủ đô Nam Vang mà dân gian truyền tụng là một pháp sư cao tay ẩn và bậc nhất. Nhận Nghiêm làm đệ tử tử trong nhà trọ 3 năm. Nghiêm thành đạt , trở về quê quán ở miền Tây , giáp quốc lộ 4 , ngay trong huyện Châu Thành , nửa tỉnh nửa quê. chờ dịp hành nghề ứng dụng những điều mà gã đã được truyền dạy.

Một trong những bí quyết tuyệt chiêu trong thế giới huyền bí của thầy Thạch Sen là lấy bàn tay của một người chết vì sét đánh , dùng làm bua hộ mạng đi ăn trộm. Thực tế chẳng biết đã có ai áp dụng chưa nhưng thầy Thạch Sen quả quyết rằng hành nghề đạo chích mà có được một bàn tay người chết vì sét đánh , ban đêm lọt vào nhà người ta thì dù gia chủ còn đang thức , cũng hoàn toàn bị trấn áp , nằm bất động không nhúc nhích gì được.

Nghiêm chờ đã lâu, sống vất vưởng gần 2 năm không có lợi tức , mọi chi tiêu đều trong vào Huệ , cô vợ không chính thức mà Nghiêm mới dụ dỗ được sau khi hồi hương. Tuy vậy Nghiêm vẫn tin rằng mình sẽ có ngày giàu , bởi vốn liếng bua ngãi thầy Thạch Sen truyền cho Nghiêm thừa sức giúp gã tạo dựng cơ nghiệp.

Trong tương lai khi có tiền , Nghiêm sẽ bỏ ngay cô vợ nhà quê đó , gã sẽ trở lại nam Vang tạ ơn thầy rồi lên Sài Gòn mua hộ khẩu lập nghiệp vĩnh cửu. Trong khi chờ đợi thì cứ tạm ngửa tay xin tiền vậy để sống qua ngày.

Đợi mãi cho đến cách đây mấy hôm , Nghiêm mới nghe được bản tin xôn xao trong xóm là bà Năm Tước , một nông dân cùng xã của Nghiêm khi làm ruộng gặp trời mưa , núp vào dưới cây cổ thụ giữa cánh đồng , rồi bất ngờ bị sét đánh cháy đen người , chết ngay tại chỗ.

Bà Năm Phước là một bóng mờ trong xã Vĩnh Thạnh , cho nên cái chết của bà không ảnh hưởng đến ai. Sở dĩ người ta bàn tán ầm ĩ chỉ vì có mấy ai bị chết vì sét đánh. Dân làng coi đó như là một cái điềm gì ghê gớm lắm. Xã Vĩnh Thạnh chưa từng xảy ra biến cố này bao giờ bởi nó rùn rợn quá.

Riêng Nghiêm thì mừng rỡ vô cùng , đã vốn có quen biết với bà Năm Tước , hay nói đúng hơn là quen với chồng bà. khi gã lên đường sang Cam Pu Chia thì chồng bà , ông Năm có việc đi Cần Thơ không may bị xe đò cán chết, từ đó gia đình bà Năm Tước sa sút thấy rõ , chỉ còn trông cậy vào ít ruộng và vườn cây sau nhà.

Bất ngờ nghe tin bà bị sét đánh chết , Nghiêm lập tức hạy đi tìm đàn em là Đào để bố trí kế hoạch. Đào cũng biết gia đình bà Năm Tước tuy không thân lắm. Đào có món nghề tinh xảo là mở được tất

cả các loại khóa , nhưng không may bị bắt quả tang lúc đang ăn cắp xe honda người ta gởi trước rạp hát ngoài thị xã. Đào ở tù hơn 1 năm , vừa ra chưa biết làm ăn gì thì được nghiêm đến tìm. Thế là cả hai rủ nhau đi dự đám tang của bà Năm tước , nhưng không ra mặt công khai bởi không thân thiết với gia đình người quá cố.

Khi đoàn người ra tới nghĩa địa, đặt quan tài cạnh cái huyệt đã đào sẵn thì Nghiêm và Đào lảng vảng xa xa để quan sát để định vị trí. Đào thì núp sau 1 ngôi mộ lớn xây bằng đá cẩm thạch , có mộ bia cao , chăm chú theo dõi ; Nghiêm cẩn thận hơn , tìm một ngôi mộ ngay chỗ đám ma , thấp mấy cây nhang làm bộ khẩn vái y như gã ra viếng mộ cho ngày giỗ của một người thân.

Chờ người ta chôn bà Năm Tước xong và giải tán hết , hai gã mới bàn nhau công tác và hẹn nhau đêm hôm sau thực hiện. Nghiêm phải ra tay ngay trước khi xác bà Tước tan rữa , và nhất là trước khi con cháu mang vật liệu xi măng , gạch , cát ra xây mộ.

May cho Nghiêm là đêm nay trời mưa phùn dai dẳng , nghĩa địa vắng tanh , càng thuận lợi cho công việc của Nghiêm.

Ngôi mộ mới đắp của bà Tước nằm sâu trong góc nghĩa trang , nước mưa làm trôi dạt hẳn một mảng đất khá lớn. Mộ đắp không cao vì người nhà đang chuẩn bị xây gạch. Nghiêm cầm cái xẻng xuống chân , tháo túi vải đặt sang ngôi mộ bên cạnh , rồi giục đàn em bắt tay ngay vào công việc. Hai cái xẻng thi nhau đào xới , hất đất sang hai bên. Hai gã cầm đầu làm , không ai nói lời nào.

Mưa dường như vừa nặng hạt hơn và gió cũng rít lên giận dữ , đất biến thành bùn , dính chặt vào lưỡi xẻng nhưng may là mộ đất thấp nên chỉ khoảng 15 phút sau , Nghiêm đã ngừng tay reo lên nhỏ :

– Này , đừng nắp hòm rồi.

Đào đang khom người xúc đất bên kia nghe Nghiêm nói cũng đứng thẳng người thờ phào nhìn đàn anh. Bỗng nghe loáng thoáng trong tiếng mưa rơi có tiếng xe gắn máy từ ngoài cổng nghĩa trang chạy vào , cả hai mở to mắt nhìn nhau rất nhanh rồi cùng hướng nhanh về phía hương lộ. Tiếng xe mỗi lúc mỗi gần hơn , Nghiêm cuống quýt làm hiệu bảo đàn em leo khỏi miệng hố , khom người chạy lại núp sau ngôi mộ xây gần đó , cả 2 nín thở chờ đợi.

Quả nhiên chiếc honda chạy ngang, người ngồi trên xe mặc áo mưa , đội nón , phủ kín không trông thấy mặt. Xe qua rồi , Đào thờ phào đứng dậy nhưng Nghiêm kéo ghì lại Đào ngồi xuống ngay rồi đặt tay lên miệng bảo gã im lặng tại chỗ vì nghĩa trang chỉ có 1 lối vào mà không có lối ra bên kia. Chiếc xe honda chạy vào thì lát nữa sẽ theo lối cũ mà ra , nghĩa là sẽ đi ngang chỗ 2 gã 1 lần nữa.

Đào lau hai bàn tay nhăn nheo vào ngực áo rồi toan lấy thuốc nhưng Nghiêm lắc đầu nhìn gã ra lệnh cất đi dù rằng chính Nghiêm cũng đang rất thèm thuốc. Quả nhiên chỉ 5 phút sau chiếc honda chạy ra và mất hút , bấy giờ Nghiêm mới đứng dậy , mặt nghênh nghênh tự đắc cho phép đàn em hút thuốc trước khi nhảy xuống hố và đào đất tiếp.

Hai đũa hồi hộp cào lớp đất phủ trên quan tài rồi Nghiêm quăng cái xẻng lên đồng đất mới đào , nhào người với lấy cái đèn pin để soi cho rõ nắp hòm bằng gỗ tạp. Đào cũng ngừng tay , leo lên ngôi núp sau ngôi mộ châm thuốc hút , rít được vài hơi , gã nghiêng tay che điều thuốc và chuyền xuống cho Nghiêm đang đứng dưới hố sâu bên cạnh quan tài rồi Đào mở túi vải lôi ra cái xà beng khác và cái búa loại búa củi vừa nặng vừa sắc. Nghiêm quăng điều thuốc và giục :

– Lẹ lên, xuống đây mày.

Đào cầm dụng cụ nhảy xuống bên cạnh Nghiêm , thọc xà beng vào nắp hòm cạy mạnh. Vài cái đinh bật lên kêu rảng rặc , Nghiêm vội quay đi , nhăn mặt hỏi :

– Tao dặn mày mang hai chai dầu cù là , mày có mang theo không ?

Đào cũng vừa buông xà beng quay mặt đi để tránh làn hơi nóng nặc từ nơi kẻ hở của quan tài vừa mở ra rồi gã thọc tay vô túi quần , lôi ra lọ dầu nhỏ và đưa cho Nghiêm , Nghiêm vội vàng mở nắp , dốc cả nửa chai ra lòng bàn tay và thoa lên mũi để đánh bớt mùi hôi của xác chết đã hơn 1 tuần , tiện tay, Nghiêm thoa luôn vào mặt Đào và giục :

– Lẹ lên , 2 giờ sáng rồi.

Rồi trong khi Đào khom người cạy cái nắp quan tài thì Nghiêm lăm lăm cầm sẵn cái búa đứng bên cạnh. Tiếng những cây đinh bật khỏi nắp quan tài nghe rõ mồn một mặc dù mưa vẫn còn nặng hạt. Trong khoảnh khắc , nắp quan tài tung ra. Nghiêm bật đèn pin soi cho rõ , xác bà Năm Tước nằm cứng đờ đã bắt đầu trương lên. Một tia chớp chói lòa trên bầu trời soi rõ cái xác chết gầy gò đen đui khiến Đào giật mình kinh hãi vì có cảm tưởng như bà Năm vừa mở mắt nhìn gã , rồi tiếp theo một loạt sấm vang dậy , cả Nghiêm cũng cảm thấy rờn rợn , không dám nhìn xác chết nữa. Gã tự trấn tĩnh , ngược mắt lên trời và càng giục đàn em làm việc cho mau. Nghiêm đỡ cái xà beng trong tay Đào rồi lạnh lùng ra lệnh :

– Làm đi , làm liền đi.

Đào cầm búa quay sang hỏi :

– O..chặt 1 tay hay chặt cả hai vậy anh ?

Nghiêm đỡ nắp quan tài và nói :

– 1 cái đủ rồi , lẹ lên.

Đào nhìn đàn tay hỏi lại :

– Sao không lấy luôn 2 bàn tay cho chắc ăn anh ? Mất cái này còn cái kia.

Nghiêm lại gạt đi :

– Thôi , 1 cái thôi. 1 cái đủ rồi , chặt lẹ lên. Nhớ nha , nhớ là tay phải nha , đàn ông tay trái , đàn bà tay phải.

Đào khom người cuối xuống , nước mưa trên vành nón chảy thành dòng xuống sát mặt thấm ướt.

Đào lôi cánh tay phải cứng đờ của xác chết , kê bàn tay lên mặt hòm rồi giơ búa bổ xuống.

Cái búa sắc và nặng chình chịch , thế mà chém tới 4 nhát bàn tay bà Năm mới đứt lià , văng sang bên cạnh. Nghiêm đẩy cánh tay cụt của bà Năm lại rồi đập nắp quan tài lại. Đào lượm bàn tay có 5 ngón tro khều dính hết bùn đất , bỏ vào bao nylon rồi lồm còm leo lên khỏi miệng hố.

Gã đặt bao nylon trên cái mộ xây bên cạnh rồi hỏi đàn anh :

– Anh Hai , có phải lấp đất lại không anh Hai ?

Nghiêm cũng vừa leo lên, hắt hơi mấy cái vì hơi lạnh thấm vào cơ thể. Gã châm điếu thuốc hít một hơi rồi bảo :

– Kệ mẹ nó mày ơi , khỏi lấp lại. Lấy cái búa với cái xà beng về được rồi.

Đào dè đặt đề nghị :

– Anh Hai à , lấp sơ sơ lại cho người ta khỏi thấy nhen anh Hai ?

Nghiêm tư lự một chút rồi làm theo lời đàn em. Cánh tay mỏi nhừ vì đất bùn bám rít vào lưỡi xẻng nhưng 2 gã không dám nghỉ. Trong nháy mắt , 2 gã đã đắp lại ngôi mộ , thu dọn đồ nghề , đưa mắt nhìn quanh nghĩa địa rồi cắm đầu bước lại con đường cũ ra khỏi khuôn viên đất thánh.

Mưa vẫn rơi nặng hạt, gió vẫn thổi rì rào bên tai và sấm chớp lập loè như giận dữ. Cả 2 ướt đẫm như chuột lột nhưng sự háo hức làm dâng trong lòng họ niềm vui lớn khi nghĩ đến tương lai có được bàn tay sét đánh đem về ướp muối, tắm rượu phơi khô , nghề ăn trộm sẽ mở ra một lối thoát thênh thang cho 2 gã.

Ngay từ ngày mai, Nghiêm sẽ theo dõi và lập danh sách những nhà giàu trong xã , trong quận , rồi tiến dần ra thị xã. Chắc chắn chỉ một vài vỏ là giàu to.

Nghiêm rẽ vào nhà mình hay đúng ra là nhà Huệ , một căn nhà gỗ do người chị ruột của Huệ để lại. Thuở ấy người chị lớn của Huệ gọi là Trang , lấy chồng có nghề đi biển trong đoàn tàu đánh cá quốc doanh. Huệ ở chung nhà, có hộ khẩu chính thức. Một hôm Trang xuống ghe của chồng ra khơi rồi đi luôn sang Thái Lan và cuối cùng định cư ở Mỹ. Huệ thừa hưởng căn nhà của chị , lại được chị lâu lâu gửi tiền về nên sống rất thoải mái. Quanh năm chỉ có tiếp mấy gã công an , cán bộ lại chơi , có khi ngủ qua đêm.

Bước sang thập niên 90 , khi nhà nước đổi mới , Huệ tuổi cũng bắt đầu lớn , phải bắt tay làm ăn lo tương lai. Cô xin vốn bên Mỹ , ra chợ huyện buôn bán nhưng không có tay làm ăn nên cứ mất dần. Ông bà già viết thư sang cho cô con gái bên Mỹ dặn không được gửi tiền cho Huệ nữa vì nghi Huệ cho trai. Từ đó mỗi khi cần, Huệ đều về ngửa tay xin tiền cha mẹ ở ngoài thị xã.

Cách đây hơn 1 năm , tình cờ Huệ gặp Nghiêm trên chuyến xe đò đi Cần Thơ. Lúc xe đậu trên phà , Nghiêm có dịp tán tỉnh , kể chuyện Nam Vang khá hấp dẫn , làm Huệ rất thích cái óc phiêu liêu mạo hiểm của Nghiêm. Từ đó 2 người quen nhau, và Huệ cho Nghiêm dọn vào chung sống dù không có hộ khẩu chính thức. Lúc này chính quyền địa phương đã nói lỏng , ai ai cũng lo kiếm tiền thủ thân , nhờ vậy nhân dân cũng tương đối dễ thở.

Nghiêm và Đào về đến nhà đã khoảng 3 giờ sáng, cả hai cùng khoan khoái thở phào vì vừa hoàn thành công tác một cách êm xuôi, vượt qua cái bước đầu khó khăn nhất là moi được bàn tay sét đánh đem về làm của riêng, chỉ còn chờ ngày gặt hái kết quả. Tương lai rực sáng sắp mở ra, nghiêm sẽ không còn ngửa tay xin tiền Huệ và Đào sẽ không còn khổ sở đi ăn cắp vặt nữa. Có bàn tay sét đánh, hai gã có thể ngang nhiên vào nhà người ta dọn cả cơ nghiệp mà không ai làm gì được.

Để tránh rủi ro công an hoặc lối xóm phát hiện, Nghiêm mở cửa sau, rón rén cùng Đào xách đồ tắm rửa sạch sẽ vào khoảng 3 giờ sáng. Huệ vẫn ngủ say ở nhà trên, không hề biết chồng về. Phía sau nhà Nghiêm là con kinh thủy lợi nước đục lờ.

10 năm trước Nghiêm từng góp bàn tay đào con kinh này cùng với dân trong xã. Ông Năm Tước lớn tuổi nên được bố trí làm trưởng toán thủy lợi của xã Vĩnh Thạnh. Ông làm ít nói nhiều, ngày ngày bà Năm mang thức ăn nóng ra cho chồng và lâu lâu Nghiêm cũng được ăn ké món thịt gà băm nhỏ kho xả ớt.

Nhìn dòng nước, Nghiêm thoáng rùn mình vì hình ảnh gầy gò của bà Năm nằm trong quan tài chợt hiện về thật rõ ràng trong đầu Nghiêm. Nhà Đào cũng ở gần đây, cũng hướng ra con kinh đào. Dọc ngang có những cụm lục bình trôi lờ lững.

Hai gã đứng trên chiếc cầu gỗ bắc bằng mảnh ngang dài từ sân sau chia ra mặt kinh khoảng gần 2 thước. Cả hai dùng cái thùng bằng múi khom người múc nước xối. Tắm xong, Nghiêm thấy ho đàn em bộ quần áo cũ của mình rồi bảo:

– Nè, thay đồ đi rồi mang cái ấy ra đây.

Đào đang lau người, ngơ ngác hỏi:

– Lấy gì anh Hai?

Nghiêm gất nhẹ:

– Còn cái gì nữa, mang ra cho tao rửa rồi ngâm rượu.

Đào hiểu ra, chạy vào bếp mở cái túi vải ướt đẫm, lôi ra cái bao nylon đựng bàn tay bà Năm Tước.

Gã hỏi Nghiêm:

– Anh Hai, vậy chừng nào mình xài được?

Nghiêm cầm bàn tay cụt ngừng vũa bà năm giờ ra dưới ngọn đèn tròn sau bếp, lật qua lật lại và gật gù đáp:

– 49 ngày, kể từ ngày hôm nay.

Nói đến câu ấy, Nghiêm chợt nhớ đến sư phụ Thạch Sen bên nam Vang đã từng một lần biểu diễn cho Nghiêm thấy sự linh nghiệm của bàn tay sét đánh sau khi yểm bùa. Nghiêm nhớ hôm ấy ba bốn đệ tử chân truyền của Thầy, ngồi trong căn phòng khép kín. Thầy Thạch Sen đọc thần chú rồi giơ bàn tay sét đánh ra trước mặt. Lập tức cả bọn trở thành những kẻ chết đứng, tuy trí óc vẫn hoàn toàn tỉnh táo, nhưng chân tay cứng đờ, không cử động được và mồm miệng há ra nhưng không nói được

lời nào. Cái bàn tay khô đét ấy là một vật bất ly thân của Thầy Thạch Sen , không bao giờ Thầy cho bất cứ đệ tử nào mượn để hành nghề. Lúc nhìn Thầy biểu diễn , Nghiêm đã nghĩ ngay trong đầu rằng có được bàn tay sét đánh thì làm giàu dễ dàng quá. Không ngờ hôm nay giấc mộng của nghiêm vừa trở thành sự thật. Đào đứng bên Nghiêm sốt ruột than :

– Trời ơi , 49 ngày mới xài được. Lâu dữ vậy anh Hai ?

Nghiêm hãnh diện giảng :

– Phải rồi , phải vô bua chứ mậy, xài ầu đầu có được . Trước 49 ngày bùa không linh nghiệm đâu. Sư phụ tao nói rồi có người xài bùa không cẩn thận ghen , bị bùa quật chết luôn đó.

im lặng 1 chút , Đào lại hỏi :

– Chắc không anh , anh Hai ? Anh có xài thử chưa ?

Nghiêm ngồi trên bờ kinh, nhúng bàn tay xuống bờ kinh chà xiết cho hết đất cát và trả lời :

– Chắc sao không chắc mậy. Sư phụ đã nói rồi , chính mắt tao nhìn thấy. Tao nói mày nghe nha , nhiệm vụ của mày là chỉ mở ổ khóa thôi. Khi lọt được vào nhà của người ta, tao giơ bàn tay sét đánh ra là mọi người trong nhà cho dù thức hay ngủ cũng đều chết cứng luôn á. Mình muốn làm gì thì làm , mày dọn nguyên nhà người ta , người ta cũng không làm được gì mày đâu , chỉ nằm đó mà nhìn thôi.

Đào hăm hờ đề nghị :

– Anh Hai , mình vô nhà thằng cha Sanh nha anh Hai , thằng cha là bí thư huyện mới nghỉ hưu năm rồi. Trời anh Hai ơi, chả giàu lắm. Em nghe tụi nó nói vàng của thằng cha có cả rương luôn đó. Em nhắm rồi , nhà thằng cha vô dễ ợt à. Leo nhánh cây xoài vô ban công , cửa trên lầu lúc nào cũng dễ mở hết á.

Nghiêm hài lòng nói :

– Ủ , mày tính trước đi , nhắm cái vụ nào là cái vụ nó đích đáng nha.

Rửa bàn tay người chết xong, hai đứa vô nhà , Nghiêm chỉ cái giường tre kê sát vách nhà bếp , trên đó ngổn ngang chai lọ và bát đĩa , bảo đàn em :

– Mày nhậu sơ sơ rồi nằm đó ngủ đi nha. Lát sáng bả dậy, tao lấy tiền rồi mình ra chợ ăn hủ tiếu.

Ngủ đi !

Rồi Nghiêm lấy cái nồi cũ, đặt bàn tay bà Năm vào đó rồi đổ đầy muối lên y như người ta muối cá để đem phơi cho cá khỏi hư thối. Gã đập cái nồi , đặt trên cái tủ đựng thức ăn. Gã rửa tay một lần nữa bằng xà bông rồi tắt đèn bếp và rón rén lên nhà.

Gã lấy tấm chăn bằng vải mủ đem xuống cho Đào đắp tạm vì nhà khá nhiều muỗi rồi gã quay lên nhà với vợ. Trong ánh sáng mờ mờ , Huệ nằm nghiêng quay mặt vào vách , đắp tấm chăn mỏng ngang bụng. Gã đứng nhìn một lúc rồi lại quay xuống bếp , gã thấy không nên để cái nồi đựng bàn tay sét đánh trên tủ gác măng giê vì hơi hênh quá , sáng mai Huệ thức sớm , rùi cần tới cái nồi , mở ra gặp

bàn tay người chết thì lồi thối to. Gã lại bật đèn, nhìn quanh một lúc rồi quyết định bung cái nồi xuống.

Đào ngóc đầu dậy, nhăn mặt càu nhàu vì chói mắt nhưng Nghiêm lờ đi. Trước khi giấu sau đồng củi, Nghiêm mở nắp và nhìn bàn tay sét đánh một lần nữa cho chắc ăn rồi gã bới đồng củi, đặt cái nồi vô sát vách và xếp những thanh củi chồng lên trên.

49 ngày phơi khô và yếm bùa là khoảng thời gian khá dài, không biết rồi gã sẽ giấu bằng cách nào để Huệ không phát giác ra trò kinh dị này.

Nghiêm tắt đèn lên nhà, nhẹ nhẹ vén mùng chui vô với Huệ, chiếc giường cũ reo lên răng rắc làm Huệ giật mình mở mắt, lật người nằm ngửa rồi ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm và hỏi:

– Ủa, đi đâu giờ này mới về vậy? Máy giờ rồi?

Nghiêm choàng cánh tay ôm lấy Huệ và đáp:

– Anh đi nhậu với mấy thằng bạn, tụi nó không cho anh về.

Huệ nhắc lại câu hỏi:

– Máy giờ rồi?

Nghiêm vừa ngáp vừa nói:

– Chừng 3 giờ sáng, ngủ đi em.

Huệ nhắm mắt toan ngủ tiếp, nhưng sực nghĩ ra 1 điều lạ, cô mở mắt, xoay hẳn về phía Nghiêm và hỏi:

– Ủa, anh nói anh đi nhậu mà sao không thấy mùi rượu gì hết vậy?

Nghiêm ú ớ đáp:

– ...Thì hôm nay tại anh nhức đầu, uống có chút đỉnh à.

Huệ cần nhắc:

– Uống có chút đỉnh mà lâu dữ, anh đó nha, không lo làm ăn gì hết tron á. Tới ngày lo nhậu nhậu nhậu không à. Em hết tiền xài rồi đó, không còn đồng bạc nào hết. Từ ngày anh dọn vô ở với em nè, ba má em từ cái mặt em rồi, đâu có dám về nhà xin tiền nữa đâu. Nè, cái sợi dây má cho cũng bán luôn rồi, bây giờ anh tính làm sao anh tính đi.

Nghiêm gật gù nói bằng giọng tự tin:

– Em yên chí đi, mình sắp giàu to rồi. Tháng tới anh đi làm, bảo đảm với em tiền vô như nước, xài hoài, xài thả cửa.

Huệ ngờ vực hỏi lại:

– Trời đất, làm gì mà giàu, ăn trộm chắc? Thời buổi này làm ăn khó thấy mớ. Nè, anh à hay là...mình qua Miền đi. ở bên anh quen nhiều lắm phải hôn?

Vừa nói, Huệ vừa lòm khòm đi xuống nhà đi tiểu. Nghiêm mệt mỏi, nằm xích vô, nhắm cặp mắt cay xè, cố ngủ một giấc.

Bồng gả giật mình ngồi bật dậy vì tiếng hét quá lớn của Huệ dưới bếp. Hóa ra Nghiêm đã sơ ý quên nói cho Huệ biết là có Đào nằm ngủ dưới cái giường tre để đồ gia dụng, cho nên khi Huệ vừa bật đèn, nhìn thấy một người đàn ông nằm co quắp dưới bếp, cô kinh hoàng thét lên rồi bỏ chạy lên nhà. Nghiêm đỡ vai vợ và bảo:

– Em, thằng Đào nó đi nhậu với anh, nó say quá cho nên anh đưa nó về đây ngủ đỡ.

Huệ đưa tay lên ngực thở hồng hộc và trách:

– Trời ơi...vậy mà không nói trước gì hết, làm em hết hồn vậy đó. Tưởng là gặp ma chứ!

Đào nghe tiếng la cũng giật mình ngóc đầu dậy, nghe răng cười với Huệ rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

Huệ đi tiểu xong trở lên chui vào mùng nằm bên Nghiêm. Cả hai không nói gì nữa vì cùng mệt mỏi giữa đêm về sáng, chỉ trong khoảnh khắc đã thiếp đi trong giấc ngủ êm đềm.

Chiều hôm sau Nghiêm một mình mò ra nghĩa địa nhìn ngôi mộ bà Năm Tước, Nghiêm đứng xa xa khuất sau cái mộ xây khá lớn chăm chú quan sát. Gã thấy hai người con trai của bà Tước đang xúc đất đắp lại. Cũng may là họ tin rằng đấm qua trời mưa lớn làm đất trôi đi, chứ không hề may mắn hình dung ra chuyện đào mả, chặt tay của Nghiêm và Đào và vì vậy họ không khai báo với công an mà chỉ hùn nhau mua xi măng, gạch cát khuôn ra xây cho bà Tước ngôi mộ khá tươm tất có gắn bức hình trắng đen của bà trên mộ bia.

Thời gian trôi rất chậm, Nghiêm và Đào đếm từng ngày để bắt tay hành nghề ăn trộm. Tiền bạc càng ngày càng cạn, không còn chỗ nào có thể vay mượn được nên hai gã càng nóng lòng trông vào sự linh nghiệm của bàn tay sét đánh. Chiếc honda của Nghiêm đã bán từ năm ngoái, chiếc cúp của Đào cũng bay từ ngày gã còn ở tù. Gia đình cần tiền cần tiền tiếp tế, tình hình tài chánh coi như kiệt quệ nếu như không có niềm hy vọng vào bàn tay bà Năm Tước.

Nhiều hôm lang thang ngoài thị xã, Đào đã toan yếu lòng ăn cắp một chiếc xe gắn máy để bán đi tiêu tạm. Mở khóa xe đối với gã quá dễ, huống chi gã có sẵn một đường dây tiêu thụ hàng ăn cắp. Nhưng gã nhớ lại những ngày tù vừa qua rồi lại thêm lời căn dặn của Nghiêm là phải rón nhịn thêm một ít lâu nữa, Đào đành thắt lưng buộc bụng chờ ngày chính thức ra quân cùng Nghiêm mang theo bàn tay sét đánh. Đào tin rằng cái bửu bối hiếm hoi ấy sẽ đem lại sự phồn vinh cho hai gã đúng như lời Thầy Thạch Sen đã tỉ mỉ truyền dạy cho Nghiêm.

Bảy tuần lễ, mỗi tuần một lần, Nghiêm lấy cái bàn tay sét đánh đen đũi của bà Năm ra yêm bùa vào giờ Tý, thấp nhang khấn vái rồi lại dấu trong cái hộp sắt, dấu ở một chỗ kín đáo dưới bếp. Huệ thì hoàn toàn không biết những việc Nghiêm làm, không biết chồng mình là một kẻ vừa mê tín, vừa ác độc, dám chặt tay người chết mang về để trong nhà Huệ.

Đến ngày thứ 49, ngày trọng đại cuối cùng. Đào đạp xe qua nhà Nghiêm theo lời dặn trước của đàn anh. Lúc ấy trời đã nhá nhem tối, Nghiêm kiểm có đuôi vợ đi để hai đứa bày bàn thờ thấp nhang cúng tổ, đặt bàn tay sét đánh đã phơi khô đét lên khăn vái.

Trời cuối năm trời không trăng sao , gió hiu hiu lạnh từ con kính thổi vào. Hai đũa đang lâm râm cầu khấn thì ba cây nhang trên bàn thờ bỗng cháy vụt lên như một bó đuốc , rồi tron glàn khói tỏa mù nghịt bốc lên , Đào thấy khuôn mặt bà Năm Tước mờ mờ hiện ra , Đào kinh hãi dụi mắt nhìn lại thì bà đã biến mất và ngọn lửa mới lúc này bùng lên cũng tắt luôn , chỉ còn lại ba que nhang tỏa khói nhoè nhoẹt. Đào hoảng hốt quay sang hỏi đàn anh :

– Anh Hai , sao kỳ vậy anh , sao tự nhiên lửa cháy lớn quá vậy ?

Nghiêm trấn an :

– Trời đất ơi , như vậy coi như là Tổ đã chứng nhận lời cầu xin của mình rồi , điềm tốt chứ có gì đâu mà sợ.

Đào tin vào kinh nghiệm bua ngãi của đàn anh nên cũng yên lặng. Rồi hai đũa ngồi dưới bếp ngã nghiêng , hạ con gà xuống làm mồi , uống cạn một chai rượu trắng trước khi chia tay hẹn tối mai xuất hành chuyến thứ nhất đến nhà Nguyễn Văn Sanh , cán bộ hồi hưu giàu có tiếng trong huyện.

Nghiêm dặn đàn em :

– Ê , nè tối mai nha , mày ở nhà chờ tao. Đừng có nhậu ghen mậy , xin là hư hết chuyện đó.

Khoảng chừng 11 giờ tao qua là đi liền đó nha. Ê...ê..Nhớ mang cái túi mà bữa trước mày cầm ra nghĩa địa đó với cây đèn pin nghe hôn ?

Đào gật đầu rồi thoi thới đạp xe ra về.

Tối hôm sau nhằm ngày thứ bảy , để đỡ sốt ruột chờ trời tối. Đào thả bộ ra quán hủ tiếu ở chợ huyện , đây là một tiệm ăn thuộc loại sạch sẽ nhất tong chợ huyện mà Đào là khách thường trực. Đã cả mấy tháng nay Đào không ghé vì gã còn nợ chủ nhân khá nhiều tiền. Hôm nay gã thấy lòng tự tin hẳn lên , bởi chỉ sau chuyến hàng đêm nay , sáng mai gã có thể ôm mớ tiền ra trả cho quán để lấy lại sự kính nể của chủ tiệm và mấy cô chạy bàn.

Nhìn thấy Đào bước vào, chủ quán đứng sau quầy thất vọng lắm vì chẳng biết bữa nay gã có trả nợ chút nào hay không. Nhưng vốn biết Đào là tay du đặng từng vào tù ra khám cho nên họ ngại không dám đuổi. Đào nghênh ngang kêu một tô hủ tiếu Nam Vang đặc biệt nhiều đồ biển và ly cà phê sữa đá cho nhiều sữa.

Chủ quán nhìn gã bằng bộ mặt lạnh như tiền để tỏ thái độ , nhưng Đào lờ đi. Giờ ăn tối đông khách , cả tiệm giờ chỉ còn một bàn trống , Đào ngồi sâu sát vách tường phía trong , dưới những ngọn đèn vàng ủa có những con muỗi bay lượn xung quanh , lâu lâu rớt xuống sàn.

Đào phì phèo điếu thuốc , đăm chiêu nhìn ra cửa nghĩ đến chuyến ra quân trọng đại đêm nay , Lão Sanh có đến mấy trăm lượng vàng cất trong cái rương gỗ trên lầu , người ta đồn nhau như vậy , đêm nay Đào và Nghiêm sẽ ra tay khuôn hết.

Ngoài cửa dăm ba người ăn mỳ ngồi tú tùm trước hiên chia tay xin mỗi lần khách bước vào. Họ ngồi đó thì được , nhưng hễ xông vô tiệm thì chủ nhân đuổi ra ngay để khách ăn uống thoải mái. Cô

hầu bàn mang hủ tiếu và cà phê ra đặt trước mặt Đào , Đào ngậm lệch điều thuốc một bên mép , lấy thìa khuấy mạnh ly cà phê rồi nhấp một ngụm nhỏ. Gã hài lòng thở phào khoan khoái rồi cầm muống đũa bắt đầu thưởng thức tô hủ tiếu. Đào ăn được chừng nửa tô, ngồm ngoàm nhai một cách sung sướng thì một bà ăn mày từ ngoài cửa lờ đờ tiến vào , đứng ngay trước mặt Đào ní non xin tiền :

– Xin cậu Ba làm phước bố thí , tôi già nua tật nguyên còn có một tay.

Người đàn bà gầy gò , khăng khiu , áo quần dính bết bùn đất , chìa cả hai bàn tay xương xẩu ra trước mặt Đào , bàn tay trái còn nguyên , bàn tay phải thì cụt , mắt hấn từ cổ tay mà vết thương hình như chưa lành. Đào bực bội nhìn lại quây , toan bảo chủ tiệm lại đuổi vì tiệm này vốn nổi tiếng là không để ăn mày quấy rầy thực khách , nhưng chủ tiệm vừa vào bếp. Người đàn bà tiếp tục i ôi nhắc lại :

– Tôi già nua tật nguyên, còn có một tay ; cậu Ba làm phước bố thí.

Đào ngẩng lên nhìn , rồi chỉ trong nháy mắt đã khựng lại , mồm há ra, mắt lạc thần , buông rơi đôi đũa xuống đất và gập người ỏi mưa luôn ra bàn. Bánh phở cùng với thịt heo thoăn thoắt tuôn ra , văng vãi cả vào tô hủ tiếu lẫn ly cà phê sữa đá trước mặt bởi vì người ăn mày đang đứng trước mặt Đào chính là bà Năm Tước mà 49 ngày trước Đào đã cạy nắp quan tài chặt đứt bàn tay phải.

Dưới ánh đèn nhọt nhọt từ góc trần chiếu xiên xuống , khuôn mặt bà xanh xao và lạnh lẽo đến rợn người , khuôn mặt ấy chẳng khác gì 49 ngày trước Đào đã nhìn thấy trong ánh chớp chói loangoài nghĩa địa khi Đào quật mồ chặt đứt bàn tay phải của bà.

Đào tiếp tục ỏi mưa làm chủ quán cũng như mọi thức khách đều quay nhìn và nhẩn mặt khó chịu , người đàn bà hành khất vừa quay lưng thừng thừng bước ra ngoài một cách chậm chạp.

Chủ quán chạy lại hỏi thăm Đào vì tưởng Đào trúng gió, nhưng Đào vẫn tiếp tục ỏi mưa rồi đứng dậy lom khom lê bước ra đường thất thểu về , quên cả chiếc xe đạp dựng trước cửa tiệm. Chủ quán trong tiệm bước ra tận lề đường đứng trông theo, ngơ ngác không hiểu vì sao bữa nay Đào lại hiền lành như vậy , bình thường gã hay nạt nộ mấy cô chạy bàn ra oai mà cô nào cũng phải vuốt ve gã bởi biết gã là tên du đảng có máu liều lĩnh. Dù sau đi nữa thì chủ quán cũng tha , không ghi sổ tính tiền nợ của Đào bữa nay.

Đào đi nhanh lại nhà Nghiêm , mặt tái xanh không còn hột máu , mồm nói lảm nhảm như bị ma nhập. Gã nhớ lại tối hôm qua khi gã và Nghiêm đặt bàn tay sét đánh lên bàn thờ đốt nhang cúng vái 49 ngày thì 3 cây nhang đã bắt thần vụt lửa cháy lon và khuôn mặt bà Năm đã hiện ra mờ mờ trong làn khói dày đặc. Đào hoang mang nghi ngại ngay từ phút ấy , nhưng Nghiêm lại bảo rằng đó là dấu hiệu bàn tay đã được nhập buà và Tô đã nhận lời xin của Nghiêm , Đào tin đàn anh của mình nói thật. Nhưng hóa ra hôm nay mới biết là vong hồn bà Năm hiện ra trong làn khói xanh để cảnh cáo Đào. Với bất cứ giá nào , Đào phải ngăn cản Nghiêm chấm dứt trò chơi này , nếu Nghiêm không nghe thì Đào phải tự rút lui để tránh những hậu quả hải hùng chắc chắn sẽ xảy đến.

Tối nhà Nghiêm , Đào sống sộc từ ngoài cửa đi thẳng vào sân sau , không chào hỏi gì cả. Vợ chồng

Nghiêm đang ăn cơm dưới bếp trở mắt nhìn Đào bất ngờ xuất hiện , Đào mếu máo bảo đàn anh :

– Anh Hai ơi anh Hai , em mới vừa gặp..bà

Nghiêm ngơ ngác hỏi lại :

– Gì ? Bà nào ? Mà gặp ai ?

Đào nhướng cặp mắt lơ đãng nhìn ra sau nhà rồi lại nhìn lên nhà trên lo âu nhấn mạnh :

– Trời , bà Năm chứ bà nào. Bà hiện về rồi anh ơi.

Huệ đặt bát cơm , ngạc nhiên nhìn Đào rồi chen vào :

– Bà Năm nào ? Đi đâu mà hiện về ?

Rồi sực nhớ ra , Huệ nói luôn :

– Ờ ợ...cái bà Năm Tước hả , phải không chú ? Bà Năm Tước mới bị sét đánh phải không ? Tự nhiên bà hiện về với chú hả ? Trời đất , chú mắc mớ gì mà bà hiện về với chú chứ ?

Nghiêm nhìn Đào gất nhẹ :

– Thôi đi , nói bậy nói bạ không à

Đào run run kéo cánh tay Nghiêm và trì triết nói :

– Anh Hai ơi anh Hai , em thấy anh nên đem đi chôn đi anh Hai ơi , mang ra nghĩa địa chôn lại đi anh Hai , trả lại cho bà đi anh. Nó không xài được đâu anh. Em sợ lắm rồi anh Hai ơi.

Trước cặp mắt ngơ ngác của Huệ , Nghiêm vội đứng dậy lôi Đào lên nhà và mắng :

– Cái gì, cái gì vậy , bộ mày xin rồi hả ? Nói gì đâu không à , có bà xã của tao , mày làm ơn đừng có nói bậy nói bạ nghe chưa ?

Hai đưa ra hần ngoài sân trước , Nghiêm nổi nóng nhắc lại :

– Tao thấy bữa nay mày khùng rồi đó Đào. Trước mặt vợ tao nói gì kỳ cục vậy ? Nó nghi bây giờ đó.

Đào lắc đầu mếu máo nói :

– Anh Hai ơi , bàn tay của bà.... anh để đâu rồi anh Hai ?... Anh Hai....đem chôn lại đi anh Hai...anh Hai ơi em xin anh mà...cái vụ này em sợ quá à , không được đâu anh Hai !

Nghiêm lại cắt ngang :

– Cái gì vậy ? Mày nói cái gì vậy ? Tao không hiểu .

Đào vừa thở vừa kể :

– Anh biết hôn , em đang ngồi ăn hủ tiếu ở ngoài chợ , tiệm Thanh Xuân anh biết mà. Mới tức thì hồi nãy đó , bà ấy bước vô đứng ngay trước mặt của em xin tiền , em tưởng là con mẹ ăn xin , em định đuổi bà đi nhưng mà em nhìn kỹ lại là bà anh ơi ! Trời đất ơi em sợ quá , bà đưa luôn cho em coi cánh tay cụt của bà nữa anh Hai , em thấy sợ quá ói tùm lum tùm la ra ngoài bàn rồi em chạy gấp về đây cho anh biết nè. Anh Hai nghe em nói nè , em với anh đem bàn tay chôn lại cho bà đi anh, trả lại cho bà mà , em năn nỉ anh đó.

Nghiêm nói ngay :

– Mộ của bà người ta xây rồi , làm sao đào xuống được nữa ?

Đào khổ sở nói tiếp:

– Thì mình chôn gằn đó cũng được mà , miễn mình có lòng trả lại cho người ta là được rồi , nếu không thì bà vật chết mình đó .

Nghiêm vẫn giậm chân lắc đầu :

– Chậc ! Tao nghe mày nói không lọt tay chút nào hết à ! Mày nói mày đang ăn hủ tiếu , bà hiện về ? Tiệm đó lúc nào cũng đông người , mà nào hiện về chỗ đông người ? Thôi dẹp đi mày !

Đào tha thiết nhắc lại :

– Em nói thiệt mà anh , nếu anh hồng tin hả , anh làm mình anh đi chứ em không làm đâu , em không dám xía vô đâu.

Dứt lời Đào bỏ đi quên cả chào từ già , Nghiêm bực bội nhìn theo rồi quay vào với vợ.

Nghiêm không nhục chí vì biết chắc thế nào Đào cũng quay lại vì Đào bây giờ còn đói hơn Nghiêm không còn đồng bạc dính túi. Có điều là Nghiêm không thể đi hành nghề một mình được bởi Nghiêm không có tài mở khóa , nhưng Nghiêm có bàn tay sét đánh làm buà hộ mạng , hễ vào được nhà nào là kể như xong.

Đào từ già đàn anh xong, bước thụt thều như người mất hồn , đi được một quãng sức nhớ là mình còn quên chiếc xe đạp ngoài tiệm hủ tiếu nhưng gã không dám trở lại vì sợ hồn ma bà Năm vẫn còn lảng vảng trước cửa nhập vô một người hành khất nào đó để chờ đợi. Gã về nhà , đi thẳng xuống bếp rồi quay lên. Cha mẹ hỏi cũng không trả lời , chỉ lảm nhảm nói một mình. Chuyện ăn trộm giờ này đối với Đào không còn vương vấn chút gì trong đầu nữa , thậm chí gã hoàn toàn bị ám ảnh bởi bà Năm với cái ngoại hình gầy gò và xanh mét như con ma đói từ thế giới bên kia hiện về đòi ăn.

Đào ngồi thờ trên bực thềm ngoài hiên, nhìn ra khoảng không gian đen thẫm trước mặt , dãy nhà hàng xóm bên kia đường khuất sau những vườn cây dày đặc lập lòe ánh lửa như những bóng ma trôi cố tình trêu ghẹo Đào trong một đêm tối trời. Gã cứ ngồi như thế rất lâu cho đến khi bà mẹ ra tận nơi kéo tay gã bảo vào ngồi , gã mới uể oải đứng dậy để nguyên quần áo lên giường nằm.

Nhưng nằm nhắm mắt được một lúc , Đào bỗng nghe trong tai vang lên những tiếng gõ thật rõ , cứ 4 tiếng 1 lần rồi lại ngừng , rồi lại vang lên , lần nào cũng 4 tiếng. Những tiếng gõ ấy lúc đầu còn nhỏ. Từ từ mỗi lúc một lớn hơn , mạnh hơn và gã giật mình choàng bật dậy vì gã chợt nhận ra đó là tiếng búa gã đã bỏ 4 nhát xuống cổ tay bà Năm Tước ngoài nghĩa địa.

Mồ hôi vã ra như tắm , Đào ngồi lên, lò mò bước xuống tìm nước uống vì cổ họng đang khát khô , gã thấy không khí trong nhà ngột ngạt làm gã sắp nghẹt thở , cần phải ra ngoài. Bà mẹ cài then cửa trước , Đào không muốn mẹ biết mình còn thức nên gã ra ngồi ngoài sân sau dưới ngọn đèn 40qu , nhìn xuống con kinh thủy lợi mênh mông trước mặt. Gã thở hỏn hển , lấy thuốc ra hút.

Những chiếc ghe thưa thớt di chuyển về đêm của những gia đình chài lưới ngủ luôn trên sông nước

hoặc thuyền bè chuyên chở hàng hóa lướt ngang qua nhà Đào với ánh đèn mờ ảo không soi rõ mặt người. Đào hút gần tàn điếu thuốc, toan quay vào nhà ngủ thì bỗng thấy từ xa có chiếc thuyền nhỏ bỗng lướt nhẹ tới rồi tấp vô bờ nhà Đào và giọng con gái cất lên gọi:

– Anh Ba cho em hỏi thăm chút xíu được hôn? Đường ra chợ huyện đi hướng nào vậy anh Ba? Em chở hàng trái cây ra ngoài chợ huyện bán mà đi hoài hông thấy tới à!

Đào đang ngồi trên cái băng kết bằng mấy thân cây trâm bầu bên khóm chuối, ngẩng lên ngạc nhiên đăm đăm nhìn, giọng nói lạ lẫm, chắc không phải một người quen trong chòm xóm mà chỉ là một cô gái đi bán hàng bị lạc đường. Từ trong khoang thuyền, cô gái cầm cây đèn bảo khá lớn đi ra hẳn ngoài mũi thuyền đứng chờ Đào. Đào lấy làm lạ lẫm, dân vùng bốn đi ghe mà lạc đường là một chuyện thật hiếm hoi. Gã đứng dậy tiến lại gần vì không muốn nói lớn, sợ trong nhà nghe thấy, miệng gã vẫn ngậm điếu thuốc và nheo mắt vì khói.

Cô gái đứng trên thuyền có cái dáng thanh thanh thật đẹp, nên tuy chưa nhìn rõ mặt mà Đào đã thấy lòng rộn rã, khi Đào tới sát mũi ghe, cô gái nhắc lại:

– Dạ em bị lạc đường từ trưa tới giờ đói quá à, trên ghe thì không có cái gì ăn hết trơn đó...anh Ba..anh Ba có mì gói hay là cái gì đó, cho em xin một gói được không anh Ba?

Đào hăm hờ đáp:

– Có chứ, cô chờ một chút nha, tôi vô nhà lấy cho. À mà nè, cô ăn khoai mì không, má tôi mới nấu đó, nấu hồi chiều ngon lắm. Thôi cô lên đây cô ngồi chờ chút xíu nha, tôi vô tôi lấy cho.

Cô gái gật đầu đưa tay ra để lấy thăng bằng bước lên bờ vì chiếc thuyền con trông thành làm cô sợ té xuống nước. Đào vội đưa tay ra cho cô gái nắm lấy. Lạ thay, khi tay Đào vừa chạm vào tay cô gái thì một làn gió cực mạnh thổi từ làn nước lên sà vào người Đào làm gã run lên bần bật, đồng thời ngọn đèn trên tay cô gái bỗng sáng rực hẳn lên như đèn măng song, soi rõ toàn thân và khuôn mặt cô, Đào ngược lên nhìn và kêu thét một tiếng lớn rồi lao đảo buông tay cô gái, lao đầu té xuống nước bởi vì gã vừa nhận ra người con gái trước mặt gã mà gã nắm tay không phải là một thiếu nữ với tiếng nói trong trẻo mà chính là bà Năm Tước vừa đưa cái cánh tay cụt ra cho gã nắm. Đào ú ớ vùng vẫy dưới nước, chiếc thuyền con lui dần ra xa, lướt nhẹ trên mặt kính và mất hút.

Trong lúc đó ở nhà Nghiêm, Huệ vừa rửa chén, vừa tò mò cật vấn chồng, cô vốn không ưa Đào, nên dù Đào là bạn của chồng, cô vẫn gọi bằng thẳng, cô hỏi:

– Hồi chiều thằng Đào nó nói với anh là đem ra nghĩa địa chôn, là chôn cái gì vậy? Bộ anh với nó mới đi giết người phải không?

Nghiêm cười lớn để vợ khỏi nghi, gã nói:

– Hà hà, em nói gì vậy? giết ai? Làm gì có chuyện đó!

Huệ đứng thẳng dậy lau tay vào chiếc áo cũ và nhắc lại:

– Vậy chứ em nghe nó nói là anh Hai ơi mang ra nghĩa địa chôn đi, chôn cái gì? Nói thiệt đi nghe,

anh với nó vừa mới giết người phải không ?

Nghiêm vẫn cố giữ nụ cười rồi áp úng bảo :

– Cái thằng cà chớn thiệt , say nói tầm bậy tầm bạ không à. Còn em nữa , tự nhiên nghe nó nói làm cái gì ? Anh giết người hả ? Giết người sao giờ này còn ngồi ở đây ? Công an tới bắt hỏi nào giờ rồi. Huệ lại ngồi xuống rửa chén bát tiếp , từ hồi quen Nghiêm , Huệ vốn nể phục Nghiêm vì trí óc cô bị lôi cuốn bởi những chuyện huyền bí bên xứ chùa tháp , cảm phục đến nỗi hai năm nay chung sống , Nghiêm chỉ nói nhiều mà chưa làm gì cả , không mang về được đồng bạc nào mà Huệ vẫn nhẫn nại phục vụ. Chuyện giết người thì Huệ chưa từng nghe Nghiêm nhắc tới , nhưng Nghiêm có kể cho nghe một lần bên Nam Vang , Nghiêm đã thuê một người đàn bà khiến bụng bà ấy cứ lớn dần , lớn dần , không ăn uống gì được. 49 ngày sau thì chết , bác sĩ giải phẫu tử thi , mổ bụng lấy ra một đồng mảnh chai trong đó , làm chấn động cả giới y khoa bên Cam Pu Chia vì không ai giải thích được. Từ khi nghe chuyện ấy , Huệ chẳng những phục Nghiêm mà trong cái phục ấy lâu lâu cô cũng cảm thấy sợ gã nữa. Có điều là Huệ không ưa Đào bởi Đào có thành tích ăn cắp , cả huyện Châu Thành ai cũng biết. Huệ không muốn Nghiêm kết nạp Đào làm đệ tử vì sẽ làm mất uy tín của Nghiêm. Bởi vậy dù Huệ thấy Nghiêm nói có lý , nhưng cô vẫn chưa buông tha, cô bảo :

– Em không có biết à, nhưng coi bộ nó lo dữ lắm , nhìn cái mặt là em biết liền à. Chắc chắn phải có huyện gì mà anh không có nói cho em nghe. Mà em nói anh nhiều lần rồi nghe, thằng Đào nó mới ra tù thôi đó , anh đi với nó làm chi vậy ? Có ngày vô tù chung với nó , em nói thiệt đó.

Nghiêm không biết trả lời vợ ra sao , gã không bực Huệ mà tức thằng đàn em nhát gan , tự nhiên phun ra câu chuyện bàn tay sét đánh trước mặt vợ gã. Gã thờ thần ra sân trước đứng hút thuốc một lát khá lâu vẫn không thấy Đào trở lại như gã đã đoán , gã lại vô nhà, len lén nhìn Huệ vừa rửa chén xong, đang úp hết vào rổ. Gã ra sau nhà đi sang tìm Đào , từ nhà Nghiêm sang nhà Đào có thể đi lối sau , men theo bờ kinh chỉ vài trăm thước là tới. Đi vòng phía trước thì quãng đường dài gấp đôi , nhưng ít khi Nghiêm dùng lối sau bởi phải đi nhờ ngang sân nhiều nhà khác , có những gia đình tụ tập ngồi ăn cơm ở sân sau trên bờ kinh cho mát nên Nghiêm rất ngại đi qua nhà họ. Tối nay bất đắc dĩ Nghiêm mới phải đi lối sau , nhưng cũng may là trời đã khuya , không gặp ai ngoài sân.

Tới nhà Đào, cửa sau đã đóng kín , Nghiêm huýt gió làm hiệu hai ba lần vẫn không thấy Đào ra như thông lệ.

– Thằng chết nhát này đã ngủ mất rồi - Nghiêm lẩm bẩm chửi đồng rồi ra về. Nghĩ thầm trong bụng là sẽ kiếm một thằng đệ tử khác làm bạn đồng hành ăn trộm. thế giới đạo chích trong huyện Châu Thành không xa lạ gì với Nghiêm. Gã chỉ vẫy tay một cái , thiếu gì đứa đi theo , nhất là giờ này Nghiêm đã nắm trong tay một báu vật hiếm hoi trong đời là bàn tay sét đánh.

Nghiêm về tới nhà thì Huệ vừa tắm xong, thay đồ bộ để chuẩn bị đi ngủ , thấy vợ đang buông mùng , Nghiêm lấy khăn ra sau nhà tắm , gã thờ dài nghĩ đến thằng đàn em cà chớn làm gã đành phải hủy bỏ

chuyến đi đêm nay , bởi gã cần người mở khóa đưa gã vào nhà người ta.

Nghiêm ra bờ kinh, cởi quần áo ngoài rồi nhảy xuống nước tắm một cái cho đỡ bực bội. Nghiêm đang khoả nước ngụp lặn thì ngẩng lên thấy Đào hấp tấp đi tới. Nghiêm mừng rỡ , tưởng Đào đổi ý , quyết định đêm nay ra quân hành nghề ăn trộm , nhưng Nghiêm chột nhú mày ngạc nhiên vì nhìn kỹ lại thì thấy Đào ướt đầm từ đầu tới chân , Nghiêm vội leo lên vuốt mặt rồi hỏi :

– Ủa ? Mày té ở đâu mà ướt hết tron , hết trội vậy ? sao không đi thay đồ đi ?

Đào không nói , mệt mỗi ngời xuống khúc cây trên bờ kinh. Ngọn đèn tròn từ vách bếp chiếu ra , soi mờ khuôn mặt tái mét của Đào , Nghiêm tiến lại gần và nhắc lại :

– Gì vậy ? Sao chưa về thay đồ nữa ? Ê , thôi khỏi ! Lấy đồ của tao kia , thay đi.

Đào mếu máo kể :

– Anh Hai ơi , em không biết tính sao giờ nữa anh Hai , không được rồi anh Hai ơi ! em lại mới gặp bà nữa , em sợ quá anh Hai !

Nghiêm bực bội gắt :

– Bà nào nữa ? gặp ở đâu ? Hôi nào ? thấy mày sản rồi đó.

Đào mệt mỏi đáp :

Thôi anh Hai , thiệt mà anh Hai , bà Năm đó chứ bà nào ! Em nói hoài mà anh Hai hông chịu tin em. Bà về ngay sau nhà của em kia , bà đi ghe anh ơi , tấp vô nhà của em, em sợ quá, em té xuống kinh, tưởng chết luôn rồi đó , bởi vậy em mới chạy qua đây báo cho anh biết nè ! Anh tính lại đi anh Hai , em thấy mình nên ra nghĩa địa, đem bàn tay ra chôn lại đi anh Hai.

Nghiêm chửi thề một câu rồi chán nản nói :

– Thôi được rồi , mày về đi ! Mày không muốn làm ăn với tao nữa hả ? Thôi ngày mai tao kiếm thằng khác. nè , nhưng mày nhớ nhe , mày nhớ là không được nói cho ai biết nha, mày mà nói ra hả , tao thù cho mày chết đó !

Đà còn cố gắng năn nỉ Nghiêm bỏ cuộc , nhưng Nghiêm nạt lại và đuổi đi. Đào đứng dậy lủi thủi theo bờ kinh về nhà mình. Nghiêm đứng trông theo luôn miệng chửi thề , gã thay cái quần đùi ướt , mặc lại bộ quần áo cũ , đẩy cửa bước vô nhà.

Về phần Đào , về tới nhà mới thấy lạnh. Bộ quần áo ướt dính sát vào người lại thêm sương đêm bắt đầu tủa xuống làm Đào run mình hắt hơi mấy cái liền. Cánh cửa sau khép hờ , trong nhà tối om , Đào đưa tay đẩy nhẹ đồng thời ngoái cổ nhìn ra con kinh , rợn người nhớ lại hình ảnh cô gái trên con đò biến thành bà Năm Tước nắm tay gã lúc nãy. Vào bếp , quơ tay lên vách bật đèn rồi lấy bộ quần áo khô còn máng trên dây phơi mặc vào.

Cả nhà đã yên giấc , Đào rón rén lên nhà , nhẹ nhàng chui vào mùng. Nằm một lúc không ngủ được, Đào thấy bụng cồn cào mới sực nhớ ra từ chiều chưa ăn gì. Có nửa tô hủ tiếu vào bụng thì đã nôn mửa ra hết tại quán Thanh Xuân khi hồn ma bà Năm Tước xuất hiện. Đào ngời dậy nhẹ nhàng chui

ra và xuống bếp tìm cơm nguội hoặc mì gói.

Nấu mì thì phải nhóm lửa , Đào ngần ngại quá. Nhìn thoáng trên bàn ăn thấy còn tô canh cải còn úp trong lồng bàn. Đào bung soong cơm nguội còn đặt trên lò , mang lên bàn và kéo ghế ngồi. Nhà Đào đông người , nên ngày ngày nấu cơm bằng cái lò gang khá lớn. Đào mở nắp nồi , gã kêu rú lên và bật ra phía sau , nằm ngửa trên đồng cùi , cái nắp văng sang một bên , bởi vì nồi cơm tuy chỉ mới vơi đi một nửa nhưng trên lớp cơm gạo trắng đầu mùa thơm ngát ấy , Đào thấy bàn tay sét đánh của bà Năm Tước nằm gọn bên trong.

Đào lồm cồm ngồi dậy và lao lên nhà, chui vào mùng đắp mền kín mít từ đầu đến chân . Đòi gã từng mấy phen vào tù ra khám , nhưng chưa bao giờ gã cảm thấy kinh sợ và hối hận như hôm nay. Hai ba lần sang thuyết phục Nghiêm đem bàn tay trả lại cho bà Năm nhưng Nghiêm nhất định không nghe và thậm chí không tin cả vào những lời Đào kể. Đào ngẫm nghĩ mãi và tự hỏi là tại sao gần 2 tháng nay hôn bà Năm không hiện về mà đợi mãi đến hôm nay khi hai đứa sắp ra tay hành nghề thì bà mới xuất hiện. Phải chăng là vì Nghiêm yếm buà không đúng cách như sư phụ đã chỉ dạy nên hôn bà Năm mới oán hận mà trở về dương gian ?

Trái tim Đào là trái tim sắt đá , không biết sợ ai thế mà hôm nay đã đành cầu khẩn hôn bà Năm tha tội cho gã.

ở nhà Nghiêm , Huệ đã chui vào mùng nằm nghe cải lương , Nghiêm ngồi ngoài hút thuốc một lúc cho tóc khô hẳn rồi mới tắt đèn chui vô nằm bên Huệ , Huệ với tay tắt radio rồi bảo :

– Anh lại đi qua kiểm thẳng Đào rồi phải không ? Em nói rồi mà, anh cứ đi với nó hoài , có ngày chung vô tù ở chung với nó đó. Anh mà vô tù , em không có thềm thăm nuôi đâu nghe. Em về lại với ba má em đó.

Nghiêm cười gườm :

– Súc mấy mà anh vô tù , em đừng có lo

Huệ lớn giọng hơn :

– Không có lo sao được , em không còn đồng bạc nữa , mấy bữa nay không có tiền đi chợ , nợ tùm lum tà la hết trơn à. Anh không bao giờ lo làm ăn hết trơn hết tội.

Nghiêm choàng cánh tay qua ôm lấy vai Huệ và trấn an :

– Anh nói em nghe nè , mình sắp giàu rồi em ơi. Nội tuần tới , em thiếu bao nhiêu nợ , anh trả hết cho.

Cùng với câu nói ấy , gã ôm ghì lấy Huệ và rúc đầu vào ngực vợ , nhưng Huệ phì cười rồi đẩy gã ra và nói :

– Thằng cha này , nhột thấy mô.

Trong bóng tối mờ mờ , Nghiêm thấy khuôn mặt không son phấn của cô vợ trẻ và đẹp hẳn lên. Để vợ khỏi trở lại đề tài cũ cần nhằn mình về tiền bạc. Nghiêm đẩy vợ nằm ngửa ra và leo lên nhưng Huệ

lại đây gã nằm xuống bên cạnh và nghiêm trang nói :

– Anh phải hứa ghen , tuần tới là phải có tiền cho em đó ghen.

Nghiêm không trả lời , gã vòng tay ra phía sau mò mẫm dưới mặt giường vì gã thấy cộm cộm dưới lưng , rõ ràng vừa nằm đè phải cái gì giống như ổ bánh mì hay cái bánh tét vôi , nhưng chắc là cái bóp của Huệ , gã đoán thế và khua tay cầm lên đưa ra trước mặt coi. Nhưng chưa kịp đưa ra trước mặt , gã đã kêu thét lên vì gã vừa nhận ra đó là cái bàn tay sét đánh tro xương , co quắp và đen đui của bà Năm. Nghiêm lặng người giật thót , tim như thất lạc và kinh hãi , gã đã cất kỹ trong cái hộp sắt giấu dưới bếp , tại sao giờ này nó lại nằm đây ?

Như một phản xạ tự nhiên khi người ta cầm phải vật gì gớm ghiếc , Nghiêm quăng mạnh cái bàn tay sét đánh xuống đất, nhưng cái mùng trắng đã chèn cứng dưới chiếu cản lại làm cái bàn tay sét đánh ấy rơi ngay vào chân Nghiêm , Nghiêm co rúm người , hai chân đạp lia lịa. Cũng cái bàn tay ấy lâu nay Nghiêm ngắm nghía vì nó sẽ là bạn đồng hành của gã , nhưng đêm nay gã thấy ghê sợ đến chùng muốn tắt thở bởi nó tự động từ dưới bếp mò lên đây nằm chung với Nghiêm.

Dĩ nhiên là Huệ không hề biết là chồng mình đang giấu cái vật quái lạ ấy trong nhà , và càng lạ là mặc dù Nghiêm nãy giờ dấy dựa và la hét như vậy mà Huệ vẫn bình thản nằm im như không trông thấy , không nghe thấy gì cả.

Nghiêm đạp tung cái mùng ra khỏi lớp chiếu tung dưới chân và hất mạnh bàn tay sét đánh xuống đất , bấy giờ Huệ mới ngạc nhiên hỏi :

– Cái gì , cái gì vậy ? cái gì mà anh đạp dữ vậy ? Bữa nay sao anh kỳ quá vậy ?

Nghiêm co rúm người , ngồi thu mình ở đầu giường thở hổn hển và áp úng bảo :

– Mở đèn...mở đèn...mở đèn lên !

Huệ không hiểu gì , từ từ vén mùng chui ra và vói tay bật nút đèn trên vách, căn phòng rực sáng , Nghiêm mở to mắt , len lén bước xuống và tiến lại phía đuôi giường - chỗ gã vừa hất cái bàn tay sét đánh xuống. Gã nhìn khắp lượt , tìm tòi thật kỹ nhưng lạ quá không tìm thấy cái bàn tay đâu cả. Huệ ngồi ở mép giường , nhìn nét mặt tái xanh của chồng kinh ngạc hỏi :

– Anh kiếm cái gì vậy ? Bộ anh nằm mơ hả ?

Nghiêm không đáp , cứ trố mắt căm đầu nhìn mọi góc cạnh của căn phòng nhỏ. Gã có ngủ đâu mà mơ ? Gã thốt nhớ lại lời Đào nói và lần đầu tiên gã linh cảm thấy có điềm gì bất thường đã xảy đến với Đào. Hèn gì chiều nay mấy lần Đào giục gã đem bàn tay ra nghĩa địa chôn lại cho bà Năm. Huệ giục hai ba lần nữa Nghiêm mới trở vào , chui vào mùng và mệt mỏi nằm xuống , mò hôi và ra như tắm. Huệ nhắc lại câu hỏi :

– Anh kiếm cái gì vậy ? Sao không nói em kiếm dùm cho.

Nghiêm không đáp , mắt mở trừng trừng nhìn lên nóc mùng , Huệ tắt đèn và chui vào với Nghiêm. Lần đầu tiên , từ ngày quen Nghiêm , đêm nay Huệ thấy chồng mình sợ hãi đến rụng rời , khác hẳn

cái thái độ vênh vênh háo thắng thường ngày của Nghiêm. Huệ cầm cái quạt phe phẩy quạt mồ hôi cho Nghiêm, mặc dù đêm nay trời không nóng, gió từ con kinh sau nhà vẫn thổi vào từng cơn nhẹ nhẹ.

Nghiêm quay nghiêng người, nhắm mắt ôm ghì lấy vợ, bàn tay vẫn con run rẩy. Huệ buông cái quạt và cũng ôm chặt lấy Nghiêm vì đoán gã vừa nằm mơ thấy cái gì kinh hãi, cần chia sẻ cảm xúc với vợ, Huệ nói:

– Ngủ đi anh, thôi ráng ngủ đi, em xoa lưng cho anh ngủ nghen

Nghiêm nhắm mắt im lặng, bàn tay gã đặt trên vai Huệ hớn hờ xoa dần xuống cánh tay nàng. Bỗng gã hét lên và hoảng hốt tung màn chạy ra là vì khi gã đưa tay xuống chạm vào cổ tay Huệ thì gã nhận ra là cánh tay Huệ đã cụt hẳn, mất nguyên một bàn tay. Gã cuống quýt bật đèn rồi đứng thờ. Căn phòng lại rực sáng, Huệ lồm cồm chui ra theo và nhíu mày hỏi:

– Trời ơi bữa nay anh làm sao vậy? la hoài à, kỳ cục quá!

Nghiêm mặt cắt không còn hột máu đăm đăm nhìn cả hai cánh tay vợ và ngỡ ngác thấy vẫn còn nguyên vẹn. Rõ ràng trong bóng tối, gã vừa nắm phải cánh tay cụt của Huệ y như cánh tay bà Năm mà Đào đã dùng búa chặt đứt từ cổ tay, Đào bắt đầu thấy bực bội, kéo tay Nghiêm thở ra và nói:

– Thôi vô ngủ đi, đừng tắt đèn nữa, để đèn sáng đêm luôn cũng được.

Nghiêm thờ hồng hộc, theo vợ lại giường và leo lên. Gã mệt mỏi nằm xuống và tự nhủ ngày mai phải đem bàn tay sét đánh cùng Đào ra chôn ngoài nghĩa địa.

Như vậy là những câu thần chú và cách thức yểm bùa của gã không hiệu nghiệm, gã yếu ớt bảo Huệ:

– Em ơi, anh sợ quá em ơi!

Huệ tội nghiệp quàng cánh tay ôm lấy gã, hai người nằm nghiêng, mặt đối mặt cho đỡ chói mắt vì ngọn đèn trên trần rọi xuống, Huệ nhắc lại:

– Thôi ngủ đi, có em đây mà sợ gì, ngủ đi.

Nghiêm thở mạnh, nhắm mắt lại, hôn lên trán vợ. Giờ này gã mới thấy cần có Huệ bên cạnh. Đêm nay không có Huệ, chắc chắn gã đã chết giấc vì hãi hùng. Bên ngoài gió bỗng thổi mạnh lên vù vù, len qua khe cửa sau nhà, rồi trong chốc lát, tiếng mưa rơi nặng hạt chen lẫn những hồi sấm vang dậy và những hồi chớp sáng rực ngoài cửa sổ, Nghiêm khẽ rùn mình vì lạnh, gã hỏi Huệ:

– Em ơi, có cần đóng cửa sổ lại không em? Anh sợ mưa tạt vô nhà đó.

Huệ đáp:

– Để cho mát mà, mưa kiểu này không có lâu đâu.

Cùng với câu nói ấy, Huệ âu yếm xoa lên vai Nghiêm rồi nhẹ nhàng đẩy gã nằm ngửa ra và leo lên nằm trên người gã. Chỉ có cách này mới xoa dịu cho gã nỗi lo sợ ám ảnh trong đầu. Huệ cúi xuống hôn Nghiêm, Nghiêm cảm động quàng hai tay ôm lấy cổ vợ. Bỗng gã ú ớ đẩy Huệ ra, vì khi hai

người đang say đắm hôn nhau thì bất ngờ mấy cái răng của Huệ rụng ra, rớt trong mồm Nghiêm. Nghiêm choàng mở mắt, kinh hãi phun mấy cái răng ra khỏi mồm. Huệ vẫn nằm trên người gã, chỉ ngóc đầu dậy. Dưới ánh đèn sáng rực, Nghiêm trở mắt nhìn rồi kêu thét lên, gã khiếp đảm và bất tỉnh nhân sự bởi người nằm trên bụng gã, vừa nòng nài hôn gã không phải là Huệ mà là cái xác cứng đờ nám đen của bà Năm Tước.

Hết

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: nhanmonquan.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 30 tháng 6 năm 2004